

IBPPIS

We know

books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCFADDEN, FREIDA

Chiriașa/ Freida McFadden ; trad. din lb. engleză

de Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-505-3

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111

FREIDA MCFADDEN

CHIRIAȘA

*Traducere din limba engleză
de Mihaela Apetrei*

Redactor: **Alexandra Fusoi**

Grafician copertă: **Cezar Mandă**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE TENANT

Copyright © 2025 by Freida McFadden

Cover and internal design © 2025 by Sourcebooks

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433-50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

ACUM ȘASE LUNI, ALTCINEVA STĂTEA EXACT în locul unde mă aflu eu acum – adică la etajul douăzeci și cinci al blocului-turn care găzduiește Coble & Roy, firma de marketing din Manhattan pentru care lucrez – și acel altcineva a încercat să sară în gol.

Din nefericire (sau din fericire) pentru el, fereastra nu poate fi rabatată decât vreo șapte-opt centimetri, deci un bărbat adult nu se poate strecura prin crăpătura aia. A încercat s-o forțeze și s-o deschidă cât să încapă pe acolo, dar nu i-a ieșit. Agenții de pază au reușit să-l oprească înainte să se prăbușească în gol, cale de douăzeci și cinci de etaje, către propria moarte, iar acum se află undeva, într-un sanatoriu din nordul New Yorkului, culegând margarete sau poate cântând, ori primind vreo terapie de șoc ori ce mama dracului mai fac ei acolo, în locuri din astea.

Iar eu am primit jobul lui.

Mi l-am dorit, recunosc. Mi l-am dorit din secunda în care am început să lucrez aici. Este o funcție *supertare*. Toată lumea s-a aruncat în luptă după ce Quigley și-a încercat plonjonul cu capul înainte. Iar acum este a mea.

Iar biroul cel nou pe care l-am primit? E fenomenal. Scaunul îmbrăcat în piele costă mai mult decât prima mea mașină și îmi susține perfect spatele, protejând coloana. Canapeaua din piele cafenie se asortează cu biblioteca din lemn de nuc peruvian, în aceeași nuanță ca

biroul poziționat în centrul încăperii, de parcă ar fi fost amândouă sculptate din trunchiul aceluiași copac.

Însă partea cea mai frumoasă este plăcuța cu numele meu aflată pe birou, pe care scrie cu litere aurii:

Blake Porter, Vicepreședinte

Mă uit pe fereastră la priveliștea oferită de orizontul orașului New York, punctat cu legendarii săi zgârie-nori. În copilăria mea din Cleveland, îmi doream mai mult ca orice să văd Empire State Building, iar azi mă pot uita la el în fiecare zi. Cobor privirea spre stradă, unde muritorii aflați cu douăzeci și cinci de etaje mai jos forfotesc de colo-colo, ca niște furnici, iar vehiculele seamănă cu mașinuțele de jucărie pe care obișnuia să mi le cumpere mama de la târgurile de vechituri din vecini.

Ce prostănac jalnic încearcă să sară pe fereastră după ce a primit un birou ca ăsta? Ce cretin!

El n-a putut face față presiunii. Dar eu pot.

Aud telefonul bâzâind din locul unde l-am lăsat pe birou. Mă uit spre el cât să văd numele *Krista Marshall* pâlpâind pe ecran; e destul să mă facă să-l ridic imediat. Există apeluri pe care le ignor și apeluri pe care le preiau, însă categoric voi răspunde *întotdeauna* când la celălalt capăt al firului se află Krista.

— Bună, iubito!

— Bună ziua, domnule vicepreședinte! chicotește ea.

Frate, n-o să mă satur de asta cel puțin încă o săptămână.

— Așadar, cum faci față până acum? mă întrebă Krista.

Arunc un ochi spre teancurile de acte de pe birou, concurate numai de sutele de e-mailuri ce mă așteaptă în inbox. Dacă mă duc până la toaletă, când mă întorc

găsesc încă douăzeci de mesaje noi. Și pot să spun că sunt rapid la pipi.

Dar știi ceva? E absolut în regulă. Săptămâna trecută am reușit să obțin această promovare ca vicepreședinte de marketing tocmai pentru că sunt în stare să fac față. Pentru că *am meritat-o*. Ai o săptămână de muncă pe care eu trebuie s-o revizuiesc într-o oră? Este minunat. Dă-o-ncoace!

— Mă descurc, îi răspund.

— Ajungi acasă în următoarele ore? mă întrebă ea. Vrei să iau niște mâncare chinezească?

Este aproape șase și nu, nu sunt nici pe departe gata cu treaba. Dar, pe de altă parte, în ultima lună am ajuns zilnic acasă seara târziu, împleticindu-mă și căpiat de tot, și am înghițit numai mâncare rece sau un baton proteic. Închid ochii și mi-o imaginez pe logodnica mea așteptându-mă în livingul casei noastre din cărămidă cafenie, aflată în Upper West, cu părul ei blond-rozaliu strâns în cocul acela dezordonat și sexy pe care și-l prinde mereu în vârful capului și îmbrăcată în colanți negri care-i pun talia în evidență.

I-am pus marea întrebare acum două luni, însoțită de un diamant care speram să-i dea ameteți, și de atunci abia dacă am găsit timp să-mi trag sufletul. N-am avut parte de petrecerea de logodnă pe care și-o dorea; n-am avut parte nici măcar de o cină la care să ne sărbătorim logodna. Krista merită mai mult de-atât.

— În seara asta nu luăm mâncare la pachet, îi spun eu. Plec devreme.

— Pe bune?

Mă întristează că pare atât de uimită.

— Da, o să te scot la cină.

— Blake, spune ea cu blândețe. Nu e nevoie. Dacă ai de lucru, înțeleg...

— Tu ești mai importantă, rostesc cu voce fermă, ca atunci când nu sunt dispus să accept un refuz. O să ieșim la cină și o să mergem într-un loc foarte drăguț, așa că te rog să nu-ți strici pofta de mâncare. Ajung acasă pe la șapte și jumătate.

Pare foarte fericită. Tot ce am de făcut o să fie aici și mâine. În plus, am și un laptop pe care pot să-l deschid după ce adoarme ea.

Îmi place viața casnică alături de Krista. Când aveam douăzeci și cinci de ani, ideea de a locui împreună cu o femeie ar fi fost de neimaginat pentru mine, dar acum pot spune că e grozav. Ne-a mers atât de bine, încât am hotărât chiar să ne luăm un animal de companie, fapt pe care-l considerăm amândoi, tacit, drept un bun antrenament pentru când vom avea un copil. Ne-am gândit să ne luăm un câine sau o pisică, dar responsabilitatea ar fi fost prea mare, așa că până la urmă ne-am decis pentru un peștișor auriu, cu numele Goldy. Categorie, știu foarte bine că peștișorii aurii nu sunt cine știe ce drăgălășenii, dar m-am atașat deja.

Însă mai am de învățat în privința echilibrului dintre viața personală și cea profesională. Aveam nevoie de promovarea asta ca să asigur pentru mine și Krista viața pe care ne-o dorim – viața pe care o *merită* ea și care sper că va fi mai bună decât a mamei mele. Aveam nevoie de promovare ca să putem plăti casa din cărămidă cafenie, fiindcă ipoteca îmi înghițea tot salariul.

Am pornit de la zero și am urât situația. Tata deține un mic magazin de bricolaj pe care s-a chinuit toată viața să-l țină pe linia de plutire, așa că eu mi-am luat toate măsurile necesare ca viața *mea* să aibă un alt curs. Am vrut să nu mă confrunt niciodată cu teama că am putea rămâne fără lumină în casă din cauza facturilor restante.

Îndes telefonul în buzunarul pantalonilor scorțoși, făcuți pe comandă. O să rezolv câteva urgențe, apoi

îmi iau tălpașita. Însă înainte să mă întorc la birou, mai arunc o privire pe fereastra cât peretele. Îmi zăresc vag reflexia în geam – sunt mai degrabă înalt, am peste 1,80; am părul șaten, tuns întotdeauna foarte scurt, pentru că are tendința enervantă să se cârlionțeze, iar în bărbie se zărește o urmă de gropiță; ochii căprui-închis sunt un pic cam prea apropiați, dar mi se spune mereu că am o privire „pătrunzătoare” și o iau ca pe un compliment.

— Blake?

Îmi desprind privirea de la fereastră. Secretara șefului meu, Stacie, stă în pragul ușii de la birou, rămasă deschisă; ține pumnul strâns, gata să bată în toc ca să-mi atragă atenția. Îmbrăcată în rochia aia – da, să dea naiba dacă nu a reușit să mă facă atent de-a binelea.

— Hei! Ce e, Stacie?

— Wayne vrea să vorbească ceva cu tine.

Arunc iar o privire spre ceas. E prea târziu pentru o ședință.

— Acum?

— Chiar acum, exact așa a zis.

Nu mă privește în ochi, cum face ea de obicei. Se uită țintă spre covorul oriental de pe jos, de parcă ar fi cel mai interesant lucru pe care l-a văzut vreodată. Și îmi spun în gând: „Ce ciudat!”

— OK. Vin imediat.

Mă întorc cu spatele la fereastră și ies din birou, urmând-o pe Stacie; nici nu-mi trece prin minte că în următoarele cinci minute toată viața mea se va duce de râpă definitiv.

WAYNE VINCENT MI-A FOST ȘEF ÎN ULTIMII zece ani, de când am absolvit facultatea la NYU.

El a fost cel care m-a angajat aici. Tot ce știu despre marketing îi datorez lui Wayne. El m-a învățat cum să derulez o campanie. El m-a învățat cum să organizez un buget. El m-a învățat cum să analizez competiția și piața. De când îl știu eu, a trecut prin două căsnicii, a câștigat și a pierdut cam douăzeci de kilograme și am consumat împreună echivalentul unei cisterne de alcool.

Dar în momentul ăsta pare *enervat la culme*.

Stă așezat la biroul lui din lemn de mahon – cam cu cincizeci la sută mai mare decât al meu – și, când mă vede intrând, îmi aruncă o privire mohorâtă. Fiindcă ezit în prag, îmi arată cu degetul scaunul din fața biroului său, apoi se răstește scurt:

– *Șezi!*

Habar n-am despre ce e vorba. Am primit jobul doar de o săptămână și mă descurc bine. Nu, mă descurc *grozav*. Așa că, orice-ar vrea să-mi reproșeze, e sigur vreo prostie. Simt cum mi se zburlește părul pe ceafă, preventiv.

Dar chiar dacă greșește, tot șeful meu rămâne, așa încât mă așez pe scaunul tapițat din fața lui.

– E totul în regulă, Wayne?

Își încrucișează brațele carnoase peste pieptul bombat, acoperit doar în parte de sacoul scump pe care-l poartă.

– Tu să-mi zici, Porter.

Mi-a spus pe numele de familie. Niciodată nu-mi zice așa.

– Sunt la zi cu campania Clemente, încep eu. O să am macheta până vineri. Joi, dacă ai nevoie de ea.

Pot să rezolv cu o zi mai devreme. Cine are nevoie de somn?

Însă el îmi răspunde cu ceva ce mă șochează de-a dreptul:

– Ai dat informații în piață despre campania Henderson.

– Am... ce?

Sub părul care se rărește, îi văd scalpul căpătând o nuanță trandafirie.

– Ai arătat campania noastră – *totul* – competiției. I-ai lăsat să ne-o fure, hoț ticălos ce ești!

„Poftim?” Rămân cu gura căscată.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Știu că tu ai făcut-o, Blake.

Văd cum îi zvâcnesc fălcile.

– Nu vreau să știu decât cine a fost contactul tău și cât te-au plătit.

– Wayne...

– *Cât te-au plătit, Porter?*

– Wayne!

O neînțelegere – nimic mai mult. Îmi dreg vocea.

– Îți jur. Niciodată n-aș...

– *Minți!*

Când rostește acest cuvânt, îmi ajunge pe față o picătură de salivă.

— Ești concediat, Porter! Strânge-ți catrafusele din birou și cară-te.

Poftim?

— Wayne!

Sar de pe scaun și-mi simt inima bătând să-mi spargă pieptul.

— Doar nu crezi pe bune că așa face așa ceva companiei – ție. Nu știu de ce crezi una ca asta...

— Am spus *să te cari*.

Îmi dau seama, din expresia furioasă de pe chipul lui, că nu este deloc vorba despre vreo glumă cu scenariu complex. N-o să sară nimeni din vreun dulap cu un tort surpriză în brațe, ca să mă felicite pentru promovare. Este incredibil de serios. Vrea să plec îndată. După un deceniu de servicii loiale, sunt *concediat*. Pur și simplu, fără menajamente.

Simt cum mi se inundă subțiorile cu un val de respirație rece.

— Putem să discutăm, te rog?

— Ieși. Afară.

Ridică receptorul telefonului de pe birou și, cu degetele de la cealaltă mână, împunge în numerele de pe tastatură.

— Sun la pază să te însoțească până la ieșirea din clădire.

Chestia asta chiar e reală și mi se întâmplă. Nu mi-am pierdut doar promovarea abia câștigată, mi-am pierdut *jobul*. Ce naiba se petrece aici? Trebuie să fie un soi de neînțelegere.

— OK, spun eu, ridicând mâinile. O să plec, dar... poate o să reușim să discutăm mai încolo despre asta.

Expresia de pe chipul lui Wayne îmi spune că nu vom mai avea vreodată această ocazie.

— Cară-te și gata! Și uită de pachetul de compensații, după mizeria pe care-ai făcut-o. Să nici nu te gândești măcar să depui actele pentru ajutorul de șomaj. O să te dau în judecată pentru furt, rahat nemernic ce ești.

Nu pot decât să clatin din cap, incapabil să-mi adun cuvintele pentru a răspunde la o asemenea acuzație.

Chiar dacă e șase după-amiaza, practic toată lumea se află încă la birou și au auzit cu toții fiecare vorbă din întreaga conversație. În drum spre ieșire, trec pe lângă biroul lui Stacie și, din nou, ea evită să mă privească în ochi.

— Stacie.

— Îmi pare rău, Blake, murmură ea fără să ridice privirea din ecranul computerului. Nu pot face nimic.

OK, deci așa vor decurge lucrurile. Păi, atunci să-ia dracu' pe toți! O să găsesc un job de zece ori mai bun ca ăsta. Parcurg drumul rușinii înapoi spre biroul meu, în timp ce colegii șușotesc bârfe despre mine la doar trei metri distanță. Chad Pickering o să se bucure cel mai tare – credea că promovarea în postul de vicepreședinte e ca și a lui, până când i-am smuls-o de sub nas. Însă n-o să fie singurul care o să sărbătorească.

Ce pot să zic? Dacă vrei să avansezi, îți mai faci și dușmani.

Revin în birou, în biroul *meu*, și-mi dau seama că sunt foarte puține lucruri pe care pot să le iau cu mine la plecare. Fotografia înrămată a Kristei. Stiloul oferit de bunicul meu ca dar la absolvire – a fost foarte mândru că eram primul din familie care termină o facultate.

Și sunt sigur că pot lua și plăcuța pe care scrie cu litere aurii *Blake Porter, Vicepreședinte*. N-are cine s-o mai folosească aici.

Pe negândite, smulg plăcuța cu numele de pe birou și o arunc în perete cu atâta putere, încât ciobesc vopseaua

de pe zid. Plăcuța cade pe jos, ruptă în două. Cei din birouri amuțesc, privindu-mi mica demonstrație. Foarte bine – n-au decât să se uite. Măcar eu nu mi-am rupt mâna dând un pumn în perete, cum a făcut prostălăul ăla de Craig Silverton după ce a pierdut contul Roberts.

Mă îndrept spre fereastră, să mai arunc o ultimă privire afară. Mă sprijin cu fruntea de sticla rece, fără să-mi mai pese de urmele pe care o să le las pe geam.

Și pentru prima dată îl înțeleg pe predecesorul meu. Fiindcă nu m-ar deranja deloc dacă geamul ăsta s-ar sparge și m-ar lăsa să mă prăbușesc spre moartea aflată la o sută de metri sub mine.

3

DE ȘAIZECI ȘI DOUĂ DE ZILE SUNT ȘOMER.

Nu că le-aș ține socoteala.

Mă întorc spre casă după o alergare de două ore – asta după ce am petrecut un ceas ridicând greutate. Mai am încă două luni rămase din abonamentul la sală și să dea naiba dacă n-am de gând să le folosesc din plin. Krista mi-a sugerat discret că nu e sănătos să petrec ore întregi în fiecare zi făcând sport, dar cum e posibil așa ceva? E *sport*. Sănătos prin definiție.

În plus, trebuie să-mi păstrez energia la un nivel ridicat, pentru când o să-mi găsesc alt job.

Intru în casă lac de sudoare, cu tricoul lipit de corp. Luna august în New York este cel mai prost moment să mergi la alergare, din cauza aerului înăbușitor și umed, dar nu mă împiedic eu de asta. Îmi place să testez cât de mult pot să-mi împing limitele. Ce rău mi se poate întâmpla? Să cad pe jos fără suflare?

Nu prea ne permitem să ținem pornit aerul condiționat, dar mă bucur că acum merge, cât îmi trag un pic sufletul în living. Aroma de scorțișoară îmi gădilă nările și simt cum îmi ghiorăie stomacul. N-am mâncat azi decât un breakfast nutritiv (trei ouă fierte tare) și sunt de-a dreptul hămesit.

Mă îndrept spre bucătărie, unde Krista tocmai scoate din cuptor o tavă de fursecuri. Îmi aruncă o privire peste umăr și zâmbește.

— Biscuiți cu scorțișoară? o întreb.

Încuviințează așezând tava pe blatul de bucătărie, lângă un ceas vechi din alamă pe care l-am cumpărat vara trecută de la un târg de vechituri. Biscuiții cu scorțișoară sunt specialitatea ei – fursecurile care o reprezintă. Asta face ori de câte ori este fericită, plictisită sau mai ales stresată: coace o prăjitură.

Să descriu un pic biscuiții cu scorțișoară ai Kristei. Când îi bagi în gură, simți marginile crocante, însă mijlocul e moale. Se topesc în gură, împrăștiind o combinație perfectă de aromă de scorțișoară, zahăr și unt. Mi i-a pregătit și la prima noastră întâlnire, iar fursecurile astea au fost parte din ce m-a făcut să mă îndrăgostesc de ea. Știam că o femeie care poate prepara ceva cu un gust atât de bun trebuie să aibă ceva al ei, special.

A învățat să facă prăjituri de la mama ei, pe care am întâlnit-o o singură dată, când a venit cu avionul din Idaho – este exact genul de femeie de la care te aștepti să facă niște prăjituri grozave. Când am cerut-o pe Krista de soție, mi-am imaginat-o făcând într-o bună zi prăjiturele pentru copiii noștri, așa cum făcea și mama ei pentru ea.

Asta e viața pe care mi-o doresc. Alături de ea.

Mă întind după un fursec, dar mă plesnește ușor peste mână.

— Sunt fierbinți, abia le-am scos din cuptor! mă dojenește ea. Fă un duș și o să se răcească până termini.

Urăște să mă vadă așa transpirat, după alergare, și are dreptate.

— Bine.

Urc scările și-mi scot tricoul și șortul de alergare. Răsucesc robinetul de la duș spre apă rece, apoi mă bag

direct sub jetul ca gheața. Am auzit că numai psihopaților le plac dușurile reci, dar eu am devenit dependent de ele – practic metoda asta încă din facultate. Îmi dau un surplus de adrenalină după ce se duce vârful din timpul antrenamentului.

Curat și îmbrăcat, cobor la parter cu ghiorăitul din stomac mult mai insistent de-acum. Pe drum trec pe lângă Goldy, care înoată în acvariu. Îi mai arunc câteva granule de hrană, cu toate că și Krista îl hrănește peste măsură. Urăsc numai gândul că ar putea să flămânzească.

Krista își face apariția din bucătărie, ducând o farfurie plină ochi de biscuiți cu scorțișoară. Se îndreaptă spre canapea și o urmez ca un câine lihnit. Așază farfuria pe măsuta de cafea din sticlă și se cuibărește între perne, strângându-și picioarele sub ea, așa cum face de obicei. Mă așez alături și apuc un fursec.

E absolut minunat, ca întotdeauna.

— Vreun succes pe frontul joburilor? mă întrebă ea.

Am fost de-a dreptul fraier să-mi imaginez că voi găsi imediat de lucru în marketing. După ce Wayne a împrăștiat numai mizerii despre mine prin tot orașul, e limpede că nimeni nu s-a repezit să mă angajeze pe vreun post care să-mi și convină. La ultimul job unde am candidat eram teribil de supracalificat și nu se oferea decât un sfert din salariul meu de dinainte de promovare. Cu toate astea, n-am primit nici măcar un răspuns de politețe.

— Încă nu, îi răspund încercând să nu par atât de demoralizat pe cât mă simt.

Krista observă însă nota din vocea mea și se apleacă să mă îmbrățișeze.

— E bine așa? Îmi șoptește ea la ureche.

— Cam de nivelul opt, răspund eu.

Mă strânge mai tare. Asta e una dintre conversațiile noastre secrete. Cândva, pe la începutul relației, când abia începuserăm să ieșim împreună, Krista a avut o zi proastă la job. Când ne-am întâlnit și mi-a povestit despre ziua îngrozitoare pe care o avusese, m-am aplecat s-o îmbrățișez. S-a plâns că n-am strâns-o destul în brațe și am convenit asupra unei scale de la unu la zece, ca să stabilim cât de strânsă trebuie să fie îmbrățișarea de care avem nevoie, raportat la cât de mizerabilă este starea noastră din momentul respectiv. Da, știm – suntem atât de dulcegi, că-ți vine să vomți.

Rămânem preț de un minut întreg așa, prinși într-o îmbrățișare cam de nivelul opt sau nouă. Se pricepe foarte bine să intuiască exact ce nivel îmi trebuie.

Însă, firește, și îmbrățișarea trebuie să ia sfârșit la un moment dat. Se desprinde de mine și văd cum între sprâncene i-a apărut o cută de îngrijorare.

– Deci ai suficienți bani în cont pentru plata următoarei rate de ipotecă? mă întreabă ea cu blândețe.

Am – la limită. Însă după aceea sunt complet falit. N-o să mai pot plăti ipoteca și o să pierd casa din cărămidă cafenie. Și chiar dacă este pe numele meu, nu al Kristei, va rămâne și ea fără acoperiș deasupra capului. Încerc să nu mă gândesc la asta.

– Sunt cam strâmtorât, recunosc în cele din urmă.

– Aș putea contribui și eu mai mult, îmi spune ea; chiar dacă știu că n-are de unde, ca să spunem lucrurilor pe nume.

Krista conduce curățătoria din josul străzii. Așa ne-am cunoscut. Am dus un costum la curățat și, când am văzut-o în spatele teșghelei, mi-am dat seama dintr-odată că nu-mi curățam costumele suficient de des. Am început să vin de două-trei ori pe săptămână, cheltuind o mică avere pe spălatul hainelor doar ca să vorbesc câteva minute cu ea, în timp ce lăsam sau ridicam bulendrele.

N-am trecut imediat la acțiune, fiindcă pe vremea aceea aveam o iubită. Mă vedeam cu o fată pe nume Gwen, însă lucrurile nu mergeau nici pe departe grozav între noi și se înrăutățeau tot mai mult. Așa încât, a doua zi după ce m-am despărțit de Gwen, m-am dus țintă la curățătorie și am invitat-o pe Krista la cină.

– O să găsec eu ceva de lucru, îi promit.

Ridică una dintre sprâncenele ei șaten-deschis.

– Așa zici?

Mă încrunt.

– N-o să rămân șomer pe viață, Krista. O să se ivească ceva, până la urmă.

O să găsec ceva într-un final – trebuie să găsec –, însă n-o să fie nici pe departe pe banii de la ultimul job și nici măcar pe o parte din banii ăia. Va trebui să extind un pic cercetarea.

Fir-ar să fie, tot nu-mi vine să cred. Acum șaiszeci și două de zile, aveam totul. Cum de au luat-o toate la vale cu atâta repeziciune? L-am sunat pe Wayne de peste zece ori, dar nu mi-a întors apelul. Cred că și e-mailurile de la mine ajung în secțiunea „nedorite”.

– O să-ți sugerez ceva, spune ea, schimbându-și greutatea de pe-o parte pe alta, și te rog să nu refuzi pe loc.

Oh, minunat! Cu ce idee uimitoare are de gând să mă surprindă? Oare vrea să-mi vând un rinichi? Cât de mult o mai valora un rinichi pe piață, în ziua de azi?

– OK...

– Cred că ar trebui să ne gândim să închiriem o cameră, până te pui iar pe picioare.

O privesc țintă. Vorbește serios?

– Nu. În niciun caz. N-am de gând să trăiesc cu un străin în casă.

– De ce nu?

Ideea aia cu vânzarea rinichiului sună tot mai bine, cu toate că s-ar putea să nu iau prea mulți bani pe el, la cât alcool am turnat în mine în ultimii zece ani.

— Pentru că nu mai sunt un student de douăzeci de ani?

Krista încrețește nasul.

— Știi ceva, eu am avut o colegă de apartament înainte să ne mutăm noi împreună.

— Și o urai!

Fosta colegă de apartament a Kristei era directoare de grădiniță ziua și cântăreață amatoare noaptea. În timpul vizitelor mele în apartamentul ei de două camere, dureros de mic, de lângă Inwood Hill Park, colega ei de chirie se pornea să cânte pe neașteptate, la duș, când gătea și uneori în mijlocul unei propoziții.

— Atunci înseamnă că trebuie să găsim pe cineva mai normal, spune Krista.

— În Manhattan? bombăn eu. Aici nimeni nu-i normal. N-o să găsești pe nimeni normal.

Râde și se întinde să mă ia de mâna plină de firimituri de biscuit cu scorțișoară.

— Eu te-am găsit *pe tine*, subliniază ea.

Asta mă lasă fără replică.

Se trage mai aproape pe canapea și își lasă capul pe umărul meu. Scutur firimiturile de biscuit de pe tricou, apoi o iau cu brațul pe după umeri și o trag mai aproape de mine. Cu ce naiba își spală părul de e atât de mătăsos? Trebuie să fie un ingredient secret în șamponul ăla de fete pe care-l folosește, fiindcă are pur și simplu efecte incredibile.

— Nu știu ce să fac, Blake, murmură ea cu buzele lipite de gâtul meu. Știi că vei găsi ceva până la urmă, dar... sunt îngrijorată.

Amândoi suntem îngrijorați, iubito.

— Poate...

Ridică mâna stângă, pe care diamantul inelului de logodnă sclipește în lumina lămpii din tavan.

— Poate ar trebui să vând inelul. Așa o să mai câștigăm un pic de timp.

Trag aer în piept. Nu. Nu vreau să-și vândă inelul. Adică da, ne-ar mai asigura încă două luni în care să respirăm, dar nu-mi pasă. Tata, cu amărâțul lui de magazin de bricolaj – moștenit de la bunicul –, i-a luat mamei un inel de logodnă cu un diamant fals, și acela stânjenitor de micuț. Am fost foarte mândru că i-am oferit Kristei nu doar un diamant adevărat, ci și unul pentru care s-o invidieze toate prietenele ei. Dacă o fac să vândă inelul acela doar ca să rămânem pe linia de plutire...

Nu. N-o s-o las să facă una ca asta.

Am jurat că voi avea mereu grijă de ea, la bine și la rău. Nu, stai, asta o să *ne jurăm* când o să ne căsătorim. Și dacă n-o să gădesc urgent o cale de a ieși din situația asta, căsătoria nu va mai avea loc niciodată. N-o să se mărite cu mine dacă rămânem amândoi pe drumuri din cauza mea.

— Bine, îi spun. Hai să luăm pe cineva cu chirie.

Camera de o persoană disponibilă imediat, situată într-o casă de cărămidă din Upper West Side, pe o stradă liniștită, mărginită de copaci. Este complet mobilată și are două ferestre mari, precum și spații generoase pentru depozitare. Vor fi folosite în comun o bucătărie mare, zona de luat masa și livingul. Casa este în apropiere de metrou. Fără animale de companie. Nu se asigură loc de parcare.

ÎN URMĂTOAREA ORĂ, AVEM DOUĂ POSIBILE chiriase care vin să vadă dormitorul pus la bătaie.

Nu sunt deloc optimist. Întrucât Krista a plasat anunțul nostru peste tot prin oraș și pe internet, au venit vreo douăsprezece persoane să vadă camera și toate erau *îngrozitoare*. Nu exagerez. „Îngrozitoare” este chiar un eufemism pentru cum erau oamenii aceia.

Unul dintre ei era un fanatic al kickboxului autodidact. Ne-a făcut o demonstrație dând o gaură în perete. Așa încât acum va trebui s-o reparăm. Apoi a venit o femeie, aducând cu ea cel mai feroce animal pe care l-am văzut eu vreodată. Pretindea că e câine, dar nu sunt convins că nu era vreun lup sau mai rău de-atât.

Cel mai rău, de departe, a fost unul venit acum două zile – un tip scund, cu barbișon neîngrijit și cu o șapcă albă cu sigla Linux. M-a interogat neobosit, timp de douăzeci de minute, despre capacitățile internetului

din apartament. După ce m-am străduit din răspuțeri să-i răspund la întrebări, a băgat mâna în sacul pe care-l adusesese cu el și a scos de acolo o *bormașină*. A spus că trebuie să dea niște găuri prin pereți ca să verifice cablajele și a trebuit să-l opresc la propriu, fizic, fiindcă altminteri ar fi trecut la treabă. Nu mai am nevoie de încă o gaură pe care s-o astup.

Acum așteptăm să ajungă cam în cinci minute o femeie pe nume Elizabeth, iar cealaltă femeie, Whitney, cam într-o jumătate de oră. Sunt sigur că amândouă vor fi îngrozitoare. Însă ca să ne pregătim și pentru situația în care femeile sunt OK, am curățat totul până în cele mai mici cotloane. Ba chiar am șters cu buretele și rafturile din frigider, în caz că vor să-l deschidă și să se uite înăuntru.

Krista pune pe masa micuță o farfurie cu fursecuri cu ciocolată abia scoase din cuptor și, când încerc și eu să iau unul, mă plesnește ușor peste mână.

— Sunt pentru *musafiri*.

— Krista, asta nu e o prezentare de casă, să vină cine vrea. Așteptăm două persoane și pe farfurie sunt douăzeci de fursecuri.

Mă săgetează cu privirea și îmi retrag mâna. Apoi mă măsoară din ochi, ca și când ar face o ultimă verificare, să se asigure că azi port pantaloni lungi, ceea ce și *port*. Ba chiar m-am și ras, lucru care mă face să arăt mult mai puțin a homeless.

— Gata, mulțumită?

Strânge din buze.

— Cred că da.

— Ia uite, continui eu coborând privirea, te-ai umplut de făină pe bluză.

Krista coboară și ea privirea și icnește când vede că maioul maro cu care e îmbrăcată e plin de pete albe.

Încearcă să se scuture, dar nu face decât să împrăştie și mai tare făina.

— Hei, stai să te ajut, îi spun eu, dar nu se amuză absolut deloc când dau să o mângâi pe sânii.

Însă ce naiba, nici de capul chirișelor ăstora n-o fi mare lucru. Putem și noi să ne distrăm un pic.

— Blake! mă dojenește ea, deși observ că-și reține un zâmbet. Termină odată! Pot să ajungă în orice minut.

Ca la un semnal, se aude soneria.

— Fir-ar al naibii! spune Krista. Asta trebuie să fie Elizabeth. Îi deschizi tu, te rog, și vin și eu într-un minut?

Înainte să apuc să răspund, Krista fuge să-și schimbe bluza doar ca să dea bine în fața femeii ăsteia, pe care în mod sigur n-o s-o mai vedem în viața noastră. Mă duc să deschid ușa, dar nu înainte de-a șterpeli un fursec cu ciocolată pe care mi-l îndes iute în gură. Frate, nimic nu se compară cu fursecurile făcute în casă.

Deschid și dau peste o femeie cam la vârsta pe care-ar fi avut-o acum mama, dacă ar fi trăit. E îmbrăcată în niște halate. Da, ai auzit bine – *halate*, adică pluralul de la „halat”. Pot să identific cel puțin trei bucăți. Are părul lung și alb, zbârlit din cauza umidității, peste care și-a pus un soi de pălărie argintie. N-aș spune că e chiar folie de aluminiu, dar nici nu sunt complet sigur că *n-ar fi*.

— Ăăă, bună, o salut eu.

— Drake? mă întreabă femeia.

— Nu, Blake.

Pare dezamăgită.

— Iar tu trebuie să fii Elizabeth.

Clatină din cap.

— Nu, mă cheamă *Quillizabeth*.

— Quill...izabeth?

— Corect, spune ea, de parcă ar fi cel mai comun nume din lumea asta și ar fi normal să-l știu.

— OK. Atunci, te rog să intri... *Quillizabeth*.

Quillizabeth coboară privirea spre pragul casei noastre și strâmbă din nas. Apoi bagă mâna într-unul dintre multele ei halate și scoate – nu vă mint – o solniță. Presară generos sare pe prag.

— Este foarte important, spune ea pe un ton înțelept, să împiedici spiritele malefice să intre în casă.

— Îhî, răspund eu.

Minunat. Acum va trebui și să curăț o grămadă de sare, după ce pleacă.

— Îmi cer scuze, dar e necesar s-o fac.

Continuă să împrăştie sare primprejur și chiar rostește câteva cuvinte ca pentru sine.

— Am o conexiune foarte solidă cu lumea spiritelor, mai ales dacă nu iau măsurile cuvenite.

— Ha! e tot ce reușesc să îngaim.

Simt că mi-a rămas o bucățică de ciocolată înțepinită într-una dintre măselele din spate.

— Sincer că fiu, nu prea cred în chestiile astea.

Femeia se îndreaptă de spate preț de o clipă și mă fixează cu o privire pătrunzătoare.

— Ești Scorpion, nu-i așa?

— Habar n-am, recunosc eu.

Mă privește de parcă tocmai aș fi admis că nu-mi știu propriul nume. Vor fi treizeci de minute lungi, asta e clar.

În cele din urmă, după ce pragul casei noastre a fost îndeajuns aseasonat, *Quillizabeth* mă urmează înăuntru. Privirea ei ageră scotocește prin fiecare colțișor și fiecare cotlon, zăbovind asupra fotografiei mele alături de Krista, așezată pe șemineu, cercetând apoi canapeaua maro-închis și analizând acuzator televizorul cu diagonala de un metru și jumătate așezat în colțul camerei.

La fiecare obiect pe care îi cad ochii, plescăie din limbă ca și când am fi comis vreun păcat capital. Este *extrem* de enervantă. Dacă n-aș fi știut că o s-o înfurii pe Krista, i-aș fi cerut să plece imediat. Nu-mi trebuie rahatul ăsta.

— Iubita mea a făcut niște fursecuri, spun eu în cele din urmă.

Quillizabeth cântărește din priviri farfuria cu fursecuri cu ciocolată. Sunt încă destul de fierbinți, iar fulgii de ciocolată s-au topit frumos. Aș mai lua încă unul, dacă nu m-aș teme că o să dea Krista peste mine, căci trebuie să apară din minut în minut.

— Blake, spune Quillizabeth, îți dai seama că zahărul din prăjituri este deopotrivă toxic și cauzator de dependență? Dacă zahărul ar fi introdus azi pe piață, guvernul n-ar mai aproba în veci consumul. Ai putea la fel de bine să te apuci să lingi trotuarul din fața casei.

Oare a văzut trotuarul despre care vorbește? Dar este în regulă. Nu lua prăjitură, dacă nu vrei.

— De asemenea, adaugă ea, fursecurile sunt *pline* de grăsimi saturate și calorii goale.

În timp ce rostește aceste cuvinte, se uită țintă spre abdomenul meu. O privesc la rându-mi și mai iau o prăjiturică.

— În fine, spune ea, parcă ziceai în reclamă că aveți disponibil un dormitor de o persoană, gata mobilat?

— Da, confirm eu între două înghițituri. Dar se pare că am găsit deja pe cineva. Așa că... ăăă... înțelegi tu, n-aș mai vrea să-ți irosesc timpul.

Quillizabeth își linge un deget și-l ridică în aer.

— Cam trage curentul aici, așa e?

— Ăăă, n-am observat.

— Știi care este explicația, nu?

Expresia ei are o seriozitate mortuară, de parcă mi-ar dezvălui secretele universului.

— E vorba despre toți foștii proprietari care au locuit aici înaintea voastră. Ei creează curentul, foindu-se de colo-colo. Pot să te ajut să scapi de ei printr-o simplă ceremonie de spiritism, după ce mă mut. O să te scape de curent – pocnește din degete – uite-așa.

Krista alege exact acest moment ca să-și facă apariția din dormitor, îmbrăcată într-o altă bluză, care arată aproape la fel cu cea de dinainte, doar că nu e murdară de făină. De ce le-o lua femeilor atâta timp ca să-și schimbe hainele? Eu aș putea să-mi schimb cămașa în cinci secunde, poate mai puțin de-atât.

— Tu ești Elizabeth? strigă ea grăbindu-se pe scări în jos.

— Quillizabeth, bombăn eu în barbă.

Krista coboară ultimele trepte și, când Quillizabeth dă cu ochii de ea, zăresc prima fărâmă de privire aprobatore pe care-a avut-o de când a pășit la noi în casă.

— Draga mea! exclamă femeia. Ce fată frumoșică!

— Mulțumesc, răspunde Krista îmbujorându-se.

Femeia are gusturi bune, pot să-i recunosc acest merit. Krista îi întinde mâna ei albă.

— Eu sunt Krista. Mă bucur să te cunosc, Elizabeth.

— Quillizabeth, o corectează musafira.

Își strâng mâinile, dar, la o secundă după ce se ating, Quillizabeth își retrage brațul de parcă ar fi fost opărită. Se dă înapoi împleticindu-se, cu mâinile tremurând.

— Eu...

Brusc, vocea ei pare groasă, răgușită.

— Trebuie să plec. Casa asta... e prea mică. Și nici nu vreau să închiriez, de fapt.

Slavă cerului! Poate o să-mi fie permis să mai înșfac un fursec.

— OK, mă bucur că te-am cunoscut, spun eu încercând să nu par din cale-afară de mulțumit.

Însă Krista se încruntă.

— E totul în regulă? Nici măcar n-ai văzut camera.

Quillizabeth își mută privirea spre mine și văd în ochii ei o frică autentică. Apoi se întoarce iar spre Krista și îi vorbește pe un ton agitat:

— Aș putea... să discut ceva cu tine afară, Krista dragă?

Krista mă privește cerându-mi acordul, dar clatin din cap dezaprobat.

— Despre ce e vorba? Întreabă ea.

Quillizabeth mai face un pas înapoi.

— Afară. *Te rog.*

Ochii ei apoși sunt pironiți în ochii Kristei. Ce naiba are femeia asta? Regret că am invitat-o înăuntru. Din clipa în care a scos solnița ar fi trebuit să-i trântesc ușa în nas.

— Uite ce, Quillizabeth, încep eu. În curând trebuie să sosească altcineva ca să vadă camera, așa că...

— O să te ucidă, răbufnește bătrâna. Blake o să te ucidă, Krista. Trebuie să pleci de-aici cât mai poți.

5

CE. MAMA. DRACULUI?

Nebuna asta a intrat la mine în casă și îi spune logodnicei mele c-o s-o ucid? Asta chiar că e o mare porcărie.

Quillizabeth stă înțepenită în mijlocul sufrageriei, tremurând din tot corpul. Aproape că pare în pragul unei crize cu convulsii. Aș chema ambulanța, dar asta ar însemna că nu mai scăpăm curând de ea.

— O să te înjunghie cu un cuțit de bucătărie, arată ea cu degetul tremurând spre covorul de sub tălpile noastre. O să se întâmple chiar *aici*. Am avut o viziune cu el ghemuit deasupra corpului tău, privind-te cum sânge-rezi de moarte.

Mă uit la Krista. I s-a scurs tot sângele din obraji. Oare e vreo șansă s-o fi luat în serios pe femeia asta?

„Chiar poartă un coif din folie de aluminiu.”

— În regulă, bine.

Pun palma pe spatele lui Quillizabeth, ca s-o ghidez afară din cameră, dar ea sare în lateral de parcă aș fi împuns-o cu un vâtrai înroșit în foc.

— Trebuie să pleci.

— Te rog să mă crezi, Krista.

Quillizabeth întinde spre iubita mea mâna ei noduroasă.

— Ai grijă. Viziunile mele... n-au dat greș niciodată.